

telky zůstal totožným se závazkem dřívějších dlužníků a také právní důvod závazku zůstal týž (§ 1407 obč. zák.). K novaci po rozumu Šu 1410 obč. zák. nedošlo. Následkem toho jest žalující konvent oprávněn žádati plnění a naproti tomu povinen ke vzájemnému plnění jen podle obsahu nadační listiny. Jest tedy také zcela lhostejno, že mše nejsou slouženy za žalovanou stranu. Jenom kdyby žalující konvent vzájemné plnění odpíral, nebyl by podle zásady Šu 1052 obč. zák. oprávněn žádati plnění strany druhé, na což bylo dokonce již v nadační listině pomýšleno, a byl by nový dlužník oprávněn tuto námitku z právního poměru dřívějších dlužníků ke věřiteli podle Šu 1407 prvý odstavec obč. zák. činiti. V tom směru však zjistily nižší soudy, že žalující konvent odsloužil za léta 1922 a 1923 mše v plném počtu a že za rok 1924 je odsloužil částečně a zastavil další sloužení mši jen následkem neplnění nadačních dávek, ale že jest ochoten zbývající mše persolvovati, jakmile vzájemné plnění obdrží. To k odsouzení žalované podle Šu 1052 obč. zák. stačí.

Čís. 6907.

Sprostředkovatelská smlouva.

Sprostředkovací činnost může se po případě vyčerpat i v pouhém seznámení stran, není-li třeba ještě nějakého zvláštního spolupůsobení. Nárok na provisi vzniklý seznámením stran nezaniká tím, že strany nepřibraly sprostředkovatele k ujednání smlouvy. Nezáleží na tom, že mezi seznámením stran a ujednáním smlouvy byla vsunuta jistá doba a činnost jiného sprostředkovatele.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, Rv I 974/26.)

Žalobu o zaplacení provise za sprostředkování prodeje domu o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku právem, že posuzuje věc mylně po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle zjištění nižších soudů zavázal se žalovaný dopisem ze dne 18. září 1923 zaplatiti žalobci zažalovanou provisi, když prodej domu bude uskutečněn sprostředkováním a námahou žalobce, v dopisu ze dne 3. března 1924 žalobce pak oznámil žalovanému, že s Drem K-em o koupi vyjednává, avšak po té Dr. K. upustil od dalšího vyjednávání se žalobcem, což žalobce také sdělil zmocněnci žalovaného inž. D-ovi, a žalovaný konečně dne 3. května 1924 prodal dům Dru K-ovi bez dalšího žalobcova přičinění prý na základě sprostředkovatelské činnosti jiného sprostředkovatele, stavitele S-a. Z těchto zjištění usuzují nižší soudy, že žalobcova činnost nevedla k uskutečnění kupní smlouvy a že tudíž nejsou splněny předpoklady dopisu ze dne 18. září 1923. Avšak sprostředkovací činnost se může po případě vyčerpat i v pouhém seznámení stran, není-li třeba

ještě nějakého zvláštního spolupůsobení, by k dohodě o kupu také skutečně došlo. Nutnost takového zvláštního spolupůsobení strany v souzeném sporu ani netvrdily. Jinak na rozsahu sprostředkovatelské činnosti vůbec nezáleží a nárok na provisi takto vzniklý již seznámením stran, jež pak samy kup mezi sebou ujednají, nezaniká tím, že sprostředkovatele k ujednání smlouvy nepřibraly. Nic na tom nezáleží, že mezi seznámením stran a ujednáním koupě byla vsunuta nějaká — v souzeném případě ostatně dosti nepatrná, jen asi dvouměsíční — doba a činnost jiného sprostředkovatele. O této činnosti ani žalovaný sám netvrdí, že byla nějak zvlášť účinnou neb způsobitou, odkliditi kupitelovy pochybnosti o vhodnosti prodáváného domu, které pochyby odkliditi žalobce nebyl s to. Samostatným zjednáním smlouvy se již vyvinutá činnost žalobcova nestala pro ujednání smlouvy bezcennou a nebyl její účinek zmařen. Žalobci byla tím jen odňata možnost dalšího vybudování zahájené činnosti. Právem žalobce ukazuje také k postupu žalované strany, jež, doptávajíc se svým zmocněncem inž. D-em po stavu a výsledku jeho sprostředkovatelské činnosti, v rozporu se zásadami slušnosti a důvěry v poctivém styku obchodním zamlčela, jak plyne i z vlastního jejího přednesu, že se chystá pokračovati ve vyjednávání o koupi domu s právě onou stranou, s níž žalobce iednání zahájil. Tímto svým postupem vyloučil žalovaný žalobce z možnosti dalšího spolupůsobení v zájmu uskutečnění smlouvy a nemůže mu proto právem odepíratí slíbenou odměnu, odvolává se na to, že žalobcova činnost — seznámení stran — k uskutečnění kupní smlouvy nevedla. Činnost žalobcova stačila již sama o sobě, by k zjednání smlouvy vedla, a když podle názoru žalovaného k tomu nevedla, stalo se to jen postupem žalovaného, pokud se tkne postupem zmocněnce žalovaného, jenž z toho nemůže kořistiti. Proto byla žalobci zažalovaná provise změnou nižších rozsudků přisouzena.

Čís. 6908.

Pojistník (proti ručení za škodu) není povinen, by nechal platiti proti sobě smír, uzavřený pojišťovnou bez jeho vědomí a svolení s poškozeným.

Jednání bez příkazu ve smyslu §u 1037, druhá věta, obč. zák., nepředpokládá, že bylo nutným.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, Rv I 1252/26.)

Žalovaný majitel osobního automobilu byl pojištěn u žalující pojišťovací společnosti proti následkům zákonného ručení za poranění, usmrcení nebo jiné uškození na zdraví lidí a za poškození cizích věcí a zvířat. Žalovaný měl přispěti pojišťovně na náhradu deseti procenty. Při jízdě automobilu žalovaného splasil se kuň panství Č-ova a zlomil si nohu, následkem čehož domáhala se správa panství na žalovaném náhradu 6.000 Kč. Žalující pojišťovací společnost jednala se správou panství a uzavřela s ní, aniž by byla žalovaného k jednání přibrala,